

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové, a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **S. P.**, zastoupen Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2004, č. j. 48 Az 50/2004 – 27,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2004, č. j. 48 Az 50/2004 – 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 5. 2004, č. j. 48 Az 50/2004 - 27, zamítl žalobu S. P. (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15. 1. 2004, č. j. OAM-2109/AŘ-2002, jímž byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 8. 2001, č. j. U-2410/VL-11-P18-2000, kterým stěžovateli nebyl udělen azyl z důvodu nesplnění zákonných podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestovaní ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že stěžovatel v zemi původu nebyl členem žádné politické strany nebo politické organizace a nevyvíjel ani jinou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Proto nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Stěžovatel měl v místě bydliště problémy pro tvrzenou kolaboraci s režimem Fikreta Abdiče. Byl předvoláván na policii, byly mu kladeny překážky v obchodní činnosti, které mohly mít charakter msty založené na pracovních vztazích z minulosti. Tyto potíže však neměly souvislost s jeho příslušností k rase, náboženství, národnosti či určité sociální skupině. Stěžovatel proto nesplňuje ani

zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel rovněž nesplňoval podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu, ani podle ustanovení § 14 citovaného zákona. V případě stěžovatele neshledal správní orgán právem ani existenci překážek vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. Z informací získaných v průběhu správního řízení totiž nebylo možno učinit závěr o tom, že by stěžovatel náležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími uvedené překážky. U stěžovatele nebyl podle Zprávy Ministerstva zahraniční USA z roku 2000 v případě jeho návratu do vlasti ohrožen život ani svoboda z důvodu rasy, národnosti, náboženství, politického přesvědčení, ani mu nehrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest a země se nenacházela ve válečném konfliktu.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že nezákonnost rozsudku spatřuje v porušení ustanovení § 91 zákona o azylu. Jelikož pochází z části Bosny a Hercegoviny, v níž jsou muslimové výrazně diskriminováni, musel ze země odejít. Návrat do země původu by tak byl nevyhnutelně spojen s porušením jeho základních lidských práv uvedených v čl. 10 odst. 1, 2, čl. 11 odst. 1, čl. 12 a čl. 15 Listiny základních práv a svobod a závazků České republiky, které pro ni vyplývají z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z Mezinárodního paktu o občanských, sociálních a kulturních právech. V České republice žije navíc již řadu let a realizuje zde i soukromý a rodinný život. Jeho vycestování zpět do vlasti je proto nemožné a bylo by i v rozporu s mezinárodním právem a dnes již zrušeným ustanovením § 91 zákona o azylu. Z tohoto důvodu má rozhodnutí správního orgánu i krajského soudu zásadní dopad do jeho hmotněprávního postavení. Vadu řízení pak spatřuje v tom, že rozhodnutí o překážkách vycestování vycházelo z mimořádně zastaralých informací o zemi původu. Informace z roku 2000, které byly vzaty za základ rozhodování v roce 2004, jsou irelevantní a neposkytují spolehlivý základ pro posouzení bezpečnosti případného návratu do země původu. I když Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že při rozhodování o překážkách vycestování je třeba predikovat, co by mohlo navrátilce čekat v zemi původu, ministerstvo ani krajský soud se touto judikaturou neřídily. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na své vyjádření ze dne 10. 9. 2007 a poukázalo na účelovost a nepravdivost tvrzení stěžovatele o vedení rodinného života na území České republiky. Z těchto důvodů navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a přitom i sám shledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s. (nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů), k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel, ačkoliv tvrdí napadení celého výroku rozsudku, brojí pouze proti závěrům krajského soudu, které vyslovil v souvislosti s neexistencí překážky vycestování

podle ustanovení § 91 zákona o azylu, aniž by vznesl jedinou námitku proti závěrům soudu, pokud jde o neudělení azylu.

Nejvyšší správní soud při posuzování tohoto stížního bodu vyšel z toho, že i když se zřetelem k ustanovení § 28 zákona o azylu nelze procesně oddělit výrok o neudělení azylu od výroku o překážce vycestování, je možné s ohledem na dispoziční zásadu (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) v řízení o kasační stížnosti přezkoumat jen závěry a zákonnost rozhodnutí krajského soudu ohledně překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu a ponechat stranou přezkumu zákonnost rozsudku, pokud jde o neudělení azylu.

Nejvyšší správní soud přitom vychází z následujících úvah týkajících se oddělitelnosti, závislosti a vzájemné podmíněnosti výroků správního rozhodnutí a nepoužitelnosti těchto úvah pro přezkumnou činnost kasačního soudu.

Základním předpokladem pro možnost rozdílného rozhodování o jednom správním rozhodnutí z hlediska formálního je skutečnost, že se skládá ze dvou či více rozhodnutí z hlediska materiálního. Rozhodnutím v materiálním smyslu je přitom třeba rozumět takový projev správního orgánu, který v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách (viz § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.; do 31. 12. 2005 obdobně § 1 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Rozhodnutím ve formálním smyslu je pak třeba chápat projev správního orgánu, jež splňuje formální náležitosti kladené na podobu správního rozhodnutí (viz § 68 a násl. zákona č. 500/2004 Sb.; do 31. 12. 2005 obdobně § 47 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

V případě, že ve formálně jednotném rozhodnutí správního orgánu je obsaženo více materiálních rozhodnutí, je třeba posoudit jejich oddělitelnosti a rozhodnout, zda tato rozhodnutí jsou vůči sobě v závislém vztahu nebo zda jsou na sobě zcela nezávislá. To znamená, zda oddělením jedné části rozhodnutí od zbytku rozhodnutí (oddělení jednoho materiálního rozhodnutí od druhého, popř. ostatních materiálních rozhodnutí) se nestane rozhodnutí jako celek (rozhodnutí ve formálním smyslu) nebo zbylá část nezákonnou nebo nelogickou, která sama o sobě nemůže existovat. Takový stav může mít s ohledem na různorodost řízení vedených před správními orgány nejrůznější podobu. Například jeden výrok podmiňuje výrok druhý (výrok o porušení právní povinnosti a výrok o sankci) nebo došlo-li by zrušením jednoho výroku k faktické změně rozhodnutí správního orgánu, což by ve svém důsledku znamenalo zavedení nového způsobu rozhodování soudu (zrušením omezujících podmínek při povolení nějaké činnosti by došlo k povolení činnosti bez omezení), apod.

Nejvyšší správní soud dovozuje, že nezbytnost rozhodnutí o překážkách vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu, jež následuje po rozhodnutí o neudělení nebo odnětí azylu, vyplývá přímo z ustanovení § 28 zákona o azylu, podle něhož, pokud je rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování. Přitom je lhostejno, zda výrok o existenci či neexistenci překážek vycestování stojí v rozhodnutí samostatně, či je součástí výroku o neudělení azylu. V případě, že by správní orgán poté, co rozhodl o neudělení nebo odnětí

azylu, nerozhodl o tom, zda se na žadatele o azyl vztahuje či nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, bylo by takové rozhodnutí nezákonné. Dané procesní souvislosti proto vylučují, aby krajský soud v řízení o žalobě rozhodl pouze v rozsahu výroku týkajícího se otázky neudělení nebo odnětí azylu. Pokud by totiž zrušil výrok o neudělení či odnětí azylu a výrok o tom, zda se na žadatele o azyl vztahuje či nevztahuje překážka vycestování by zůstal pravomocným, odstranil by tím procesní předpoklad pro rozhodnutí ve smyslu § 91 zákona o azylu. Výrok, že se na cizince vztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, bez výroku o neudělení nebo odnětí azylu tedy nemůže z právního hlediska samostatně obstát. Rozhodování podle ustanovení § 91 zákona o azylu je totiž závislé na posouzení primární otázky řízení, tj. zda bude účastníku řízení azyl udělen či nikoli. Nelze tudíž rozsudkem krajského soudu zrušit rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu výroku týkajícího se neudělení azylu, aniž by zároveň nebyl zrušen výrok o tom, zda se na žadatele o azyl vztahuje či nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Tato provázanost však neplatí naopak. Zrušením části výroku, kterým správní orgán rozhodoval o překážkách vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, není dotčen výrok o neudělení azylu. Oba výroky (obě rozhodnutí v materiálním smyslu) jsou proto oddělitelné a odlišné rozhodnutí o daných výrocích bez dalšího nezakládá nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Tento právní názor je i v plném souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 5 Azs 33/2004 - 66, www.nssoud.cz, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 11/2005 - 90,www.nssoud.cz, a ze dne 21. 9. 2006, č. j. 7 Azs 90/2006 - 51, www. nssoud cz).

Nejvyšší správní soud má za to, že uvedené obecné úvahy o vztahu důvodů pro udělení azylu a překážky vycestování, o jejich procesních souvislostech a vzájemné provázanosti výroků správního rozhodnutí, které platí v řízení o žalobách proti správním rozhodnutím před krajským soudem, nelze již plně aplikovat v řízení o kasační stížnosti, kde se rozhoduje o tomto mimořádném opravném prostředku proti rozsudku krajského soudu. V řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, v němž byl řešen vztah důvodů pro udělení azylu a překážky vycestování podle uvedených zásad, již nejde o vztah mimořádného opravného prostředku a následného rozhodnutí kasačního soudu ke správnímu rozhodnutí. V tomto případě jde již jen o vztah rozhodnutí kasačního soudu k rozhodnutí krajského soudu, kde se již neřeší principy oddělitelnosti a vzájemné provázanosti výroků správního rozhodnutí. Nelze proto zamítavý rozsudek krajského soudu částečně zrušit a částečně ponechat nedotčený. V případě pochybení krajského soudu ohledně důvodů pro udělení azylu nebo překážek vycestování je potom důsledek stejný. V obou případech musí dojít ke zrušení celého výroku rozhodnutí krajského soudu. Rozhodující pro rozsah zrušení, jež je uvedený v odůvodnění rozhodnutí, je pak jen dispoziční zásada, a tedy rozsah a obsah výtek stěžovatele proti rozhodnutí krajského soudu.

Nejvyšší správní soud vychází při svém rozhodování i ze systematiky zákona o azylu, podle níž je posuzování překážky vycestování odlišné od posuzování existence pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Udělení azylu podle ustanovení § 12 je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, ve znění účinném v rozhodné době, nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl,

tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Překážka vycestování se naopak vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu. Vztahuje se tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím ve zcela odlišném čase. Proto je i posuzování obou těchto možností pro setrvání žadatelů o azyl v České republice odděleno, jak na to bylo již poukázáno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 7/2003 - 60, www.nssoud.cz, v němž tento soud dovodil: „Okolnosti stanovené jako překážky vycestování v § 91 zákona o azylu nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně“. Posuzování těchto dvou skutečností tedy spolu bezprostředně nesouvisí. Zatímco jedním z důvodů pro udělení azylu je podle ustanovení § 12 pronásledování, respektive důvodná obava z něj, jako překážku pro vycestování stanoví § 91 odst. 1 skutečnost, že by vycestováním mohlo dojít k ohrožení života nebo svobody. Na těchto závěrech nic nemění ani to, že jak pronásledování, tak ohrožení života ve smyslu § 91 se má dít ze stejných důvodů.

Jak již bylo uvedeno, stěžovatel v této věci brojí jen proti závěrům krajského soudu, pokud jde o překážku vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu a ponechává zcela stranou závěry tohoto soudu, pokud jde o neudělení azylu.

Při správném postupu podle zákona musí mít odůvodnění rozsudku krajského soudu týkající se překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu samostatné posouzení skutkových zjištění o situaci v zemi původu žadatele o azyl ve vztahu k okolnostem stanoveným jako překážky vycestování. Nestačí proto, aby se krajský soud v této věci jen ztotožnil se závěrem správních orgánů, odvolal se na informace získané v průběhu řízení (Zprávu Ministerstva zahraničí USA z roku 2000) a bez jejich podrobného vyhodnocení dovodil, že stěžovatel nenáležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu s poukazem na to, že v případě návratu do vlasti, není ohrožen jeho život ani svoboda z důvodu rasy, národnosti, náboženství, politického přesvědčení, ani mu nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest a země se nenachází ve válečném konfliktu.

Nejvyšší správní soud musí především shledal důvodnou námitku stěžovatele, že je vadou řízení, pokud krajský soud při rozhodování o překážce vycestování vycházel ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 1999 v Bosně a Hercegovině, kterou vydal Úřad pro demokracii, lidská práva a práci Ministerstva zahraničí USA dne 25. 2. 2000, jež byla pro rozhodování o překážkách vycestování v roce 2004 zastaralá, neaktuální a neposkytovala spolehlivý základ pro posouzení bezpečnosti návratu stěžovatele do země původu. Krajský soud v tomto směru pominul i závěry konstantní judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 - 40, který je uveřejněn pod č. 260/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), podle níž se překážka vycestování vztahuje typicky k objektivním hrozbám v budoucnu po případném návratu žadatele o azyl do země původu. Vztahuje se tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím ve zcela odlišném čase než posuzování existence pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Tato vada je o to významnější, že stěžovatel již v žalobě, poukazoval mimo jiné i na to, že ministerstvo i ministr vnitra v rozkladovém řízení nedostatečně zjistili skutečný stav věci především v otázce posouzení situace v zemi původu a opodstatněnosti jeho obav z pronásledování, že byl v zemi původu neprávem podezříván

z kolaborace v době války, žil proto neustále v obavách o svůj život a jelikož v důsledku válečného konfliktu není v Bosně a Hercegovině stále zaručena bezpečnost občanů, raději ze strachu z pronásledování z této země odešel.

Nejvyšší správní soud nemohl přezkoumat námitku stěžovatele o nezákonnosti rozsudku krajského soudu spočívající v porušení ustanovení § 91 zákona o azylu, v níž poukazoval na to, že návrat do země původu, kde jsou muslimové výrazně diskriminováni, by byl nemožný a nevyhnutelně spojen s porušením jeho základních lidských práv uvedených v čl. 10 odst. 1, 2, čl. 11 odst. 1, čl. 12 a čl. 15 Listiny základních práv a svobod a závazků České republiky, kde žije řadu let a realizuje v ní svůj rodinný a soukromý život, a které pro tuto republiku vyplývají z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z Mezinárodního paktu o občanských, sociálních a kulturních právech. Nejvyšší správní soud při posuzování této námitky vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí pak nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Uvedené judikatuře Ústavního soudu, ve vztahu k odůvodnění správních rozhodnutí, pro něž platí zásadně stejné principy, předcházela judikatura Vrchního soudu v Praze (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, uveřejněné v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994) a je s ní v souladu i judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Této judikatuře je společné, že „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, který byl uveřejněn pod č. 787/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že „opomene-li krajský (městský) soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.)“.

V souladu se shora uvedenou judikaturou dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek je v části odůvodnění ohledně překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z tohoto rozsudku není vůbec patrno, zda je opodstatněná či neopodstatněná, a z jakých důvodů, stěžejní a zásadní žalobní námitka stěžovatele, na níž je postaven základ jeho žaloby, a to, že ministerstvo i ministr vnitra v rozkladovém řízení nedostatečně zjistili skutečný stav věci především v otázce posouzení situace v zemi původu a opodstatněnosti jeho obav z pronásledování, že byl v zemi původu neprávem podezříván z kolaborace v době války, žil proto neustále v obavách o svůj život a jelikož v důsledku válečného konfliktu není v Bosně a Hercegovině stále zaručena bezpečnost občanů, raději ze strachu z pronásledování z této země odešel. Základ této vady řízení tkví v tom, že se krajský soud uvedenou námitkou prakticky vůbec nezabýval, a proto se s ní v odůvodnění napadeného rozsudku ani nijak nevypořádal. Krajský soud, aniž by samostatně posoudil skutková zjištění o situaci v zemi původu stěžovatele, kterou v aktuální podobě neměl ani k dispozici, ve vztahu k okolnostem stanoveným jako překážky vycestování, se zcela paušálně jen ztotožnil se závěrem správních orgánů, který byl rovněž nepřezkoumatelný, neboť se vůbec nezabýval konkrétními možnými okolnostmi a důsledky případného návratu stěžovatele zpět do vlasti, a bez toho, aby cokoli k důvodům dodal nebo řízení doplňoval, odvolal se na informace získané v průběhu řízení (Zprávu Ministerstva zahraničí USA z roku 2000). Bez jakéhokoliv podrobného vyhodnocení soustředěných materiálů pak zcela nepřezkoumatelným způsobem jen dovodil, že stěžovatel nenáležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu, neboť v případě jeho návratu do vlasti není ohrožen jeho život ani svoboda z důvodu rasy, národnosti, náboženství, politického přesvědčení, ani mu nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest a země se nenachází ve válečném konfliktu. Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu proto není zřejmé, proč tento soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele uvedenou v žalobě a proč uvedené žalobní námitky považuje za nedůvodné, a přesto žalobu zamítl. V důsledku uvedené vady se správní orgány ani krajský soud nezabývaly otázkou, zda jsou či nikoli naplněny důvody zakládající překážku vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu, ačkoli uvedení této informace je v daném případě obligatorní náležitostí již rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se znovu zabýval žalobními námitkami stěžovatele ve vztahu k překážce vycestování, vycházel z aktuálních podkladů a z ustálené judikatury, z níž vyplývá, že se překážka vycestování vztahuje typicky k objektivním hrozbám v budoucnu po případném návratu žadatele o azyl do země původu, a vztahuje se tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím ve zcela odlišném čase než posuzování existence pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, zjištěné skutečnosti přezkoumatelným způsobem vyhodnotil a vydal rozhodnutí nové, které bude odpovídat zákonu.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu